

МИКИТЧУК ПЕТРО ІВАНОВИЧ **27.03.1978 – 11.09.2022**

Микитчук Петро Іванович народився 27 березня 1978 року в селі Дубшари Рожнятівського району Івано-Франківської області. Згодом проживав у селищі П'ятигірське Балаклійського району (нині — Ізюмський район) Харківської області.

З 01.09.1985 навчався у Дубівській середній школі, дев'ять класів якої закінчив у 1993 році. Того ж року вступив до Брошнівського середнього професійно-технічного училища № 9, де здобув професію муляра та електрозварювальника. Після навчання в училищі був призваний на строкову військову службу. У 1996-1998 роках проходив службу в Башкирівці (Клугино-Башкирівка) під Чугуєвом. Це місце дислокації легендарної 92-ї бригади, де кожен метр землі дихає військовою історією. Це була справжня школа життя, що навчила дисципліні та витримці.

А далі — новий етап. З 1998 року почав працювати у Шебелинському управлінні бурових робіт (нині - Шебелинське відділення бурових робіт БУ «Укрбургаз» АТ «Укргазвидобування» НАК «Нафтогаз України»). Спершу був слюсарем з обслуговування превенторних установок, а вже за два роки став мотористом бурових установок.

Паралельно з роботою, у період 1998–2002 років, навчався заочно у Полтавському геологорозвідувальному технікумі. Це був непростий, але важливий час — поєднувати складну зміну на буровій із опануванням професійних знань.

Бойовий шлях Петра Івановича розпочався зі свідомого і рішучого кроку: 2 серпня 2014 року він добровільно став до лав Збройних Сил України, обравши службу в рідній 92-й окремій механізованій бригаді на посаді механіка-водія самохідної установки. Вже за чотири дні, 6 серпня 2014 року, доля підготувала воїну надважкий іспит — він опинився в самому пеклі боїв, потрапивши в оточення під Іловайськом. Три дні в котлі, під постійними обстрілами, у кільці ворога... Після виходу була коротка реабілітація, але вже за місяць знову повернувся до своїх, у стрій. Захищав Луганський напрямок. У січні 2015 року у районі міста Щастя, виходячи з облоги, отримав поранення.

2019 року його шлях продовжився у складі 54-ї окремої механізованої бригади імені гетьмана Івана Мазепи (м. Бахмут), 25-му батальйоні «Київська Русь». Починав механіком-водієм, але того ж року був призначений командиром танкового відділення танкової роти. На цій посаді він залишався до 2022 року.

11 вересня 2022 року під час звільнення селища Білогорівка на Луганщині його життєвий шлях обірвався. Під час мінометного обстрілу він отримав смертельне поранення. Петро Іванович пішов у вічність як герой — на полі бою, звільняючи рідну землю, якій присвятив роки захисту.

Поховано воїна на цвинтарі селища Донець Ізюмського району Харківської області (Донецька селищна територіальна громада).

Його відвага закарбована в почесних знаках та державних нагородах:
Відзнака міського голови Івано-Франківська «За честь і звитягу»
(посмертно).

Почесна відзнака «Учасник АТО» (16.09.2015).

Пам'ятний знак «Іловайськ 2014» (14.10.2015).

Пам'ятний нагрудний знак «За Україну, за її волю» (16.11.2015).

Відзнака Президента України «За участь в антитерористичній операції»
(17.02.2016).

Нагрудний знак «Іловайськ 2014» 92 ОМБр (05.05.2019).

Орден «За мужність» III ступеня (13.06.2023, посмертно) — найвища оцінка героїзму.

Нагрудний знак «Ветеран війни — учасник бойових дій».

Численні подяки та грамоти від військового керівництва, зокрема грамота Командувача військ оперативного командування «Схід».

За особисту мужність, незламність духу та жертвовність у боротьбі за незалежність України рішенням громади 07.05.2025 року захисник отримав відзнаку «Почесний громадянин міста Івано-Франківська» (посмертно). Це найвища шана від міста, яке назавжди закарбувало його ім'я у своїй історії.

Петро Іванович був одружений, мав сина. Побратими згадують його як людину, яка вмiла підтримати словом і ділом. Він завжди швидко опановував нові навички, досконало володів зброєю та діяв з холодним розумом навіть у найнебезпечніші хвилини бою.

Пам'ять про Микитчука Петра Івановича також увіковічено на Алеї Захисників, що стала символом спільної вдячності та незламності всієї Донецької громади. Його ім'я тепер серед Героїв, подвиг яких навiчно вписаний в історію рідного краю.

Відомості про укладачів зібраних матеріалів:

батько Микитчука Петра Микитчук Іван Васильович;

директор Донецького ліцею №2 Андрійчук Галина Василівна.